UGGE

OUD-VLAANDEREN'S :: HOOFDSTAD ::

laanderen's bee nden, helaas zoo dikwijls „beploegd oorlogsvracht" heeft altijd een eigene bekoring lander. Hij he kent er zijn eigen geest, zijn eigen gen zeden, hij is als 't ware bij familie op bezoek, jker en levend ger van aard is dan hij. Als hij ge omdwaalt, dan herinneren de grachten, de itectuur hem aan zijne Noord-Nederlandsche izen hebben niet dat strenge, afgesloten ka- bij ons het geval is, het blijmoediger karakter verlangde ze sierlijker. Het ornamentale en nt riep hij gaarne te hulp, om aan zijn steden rige aanzien te geven, dat ons zoo aange- Brugge heeft haar kostbaar gewaad waar- de middeleeuwen omhing, toen welvaart aar welhaast tot de rijkste der steden tendeels behouden. De sloopende tijd spoorloos aan zijn voorbij gegaan, het heerlijke schittering, in zijn stadhuis, en zich als in fijn kantwerk oplost, in et tegenwoordige paleis van Justitie roemden schouw, een der kiemen der che renaissance, in zijn hoogen Halle- welks top weleer brandende vuren, ver het, thans reeds eeuwen ver- in, den weg wezen, in zijn huizen ijk versierde gevels, in zijn poorten . Het geestelijk gewaad spreidt niet pracht en schoonheid ten toon. In Lieve Vrouwekerk, de San Sal- n het Begijnenhof en andere vrome ngen telt het de schoonste voort- selen van de kerkelijke bouw- . Grootmeesters van het pen- van den beeldhouwersbijtel, den troffel en den hamer, heb- het aanzien van de „gevierde agd" zooals Ledeganck van ar zingt steeds nieuwen luis- r bijgezet, geleerden stelden un verstand in haar dienst, kooplieden huldigden haar met rijkdommen, dappere zonen verdedigden haar eer en ongerepenheid te- gen naijverige vorsten, tegen de machtigste koningen en keizers. Haar macht ging verloren, hare schoonheid bleef.

ntziende oorlogsgod heeft nu ook geschonden. Moge een spoedige hinderen, dat de verwoesting vol- ordt!

G. Wijgmans.

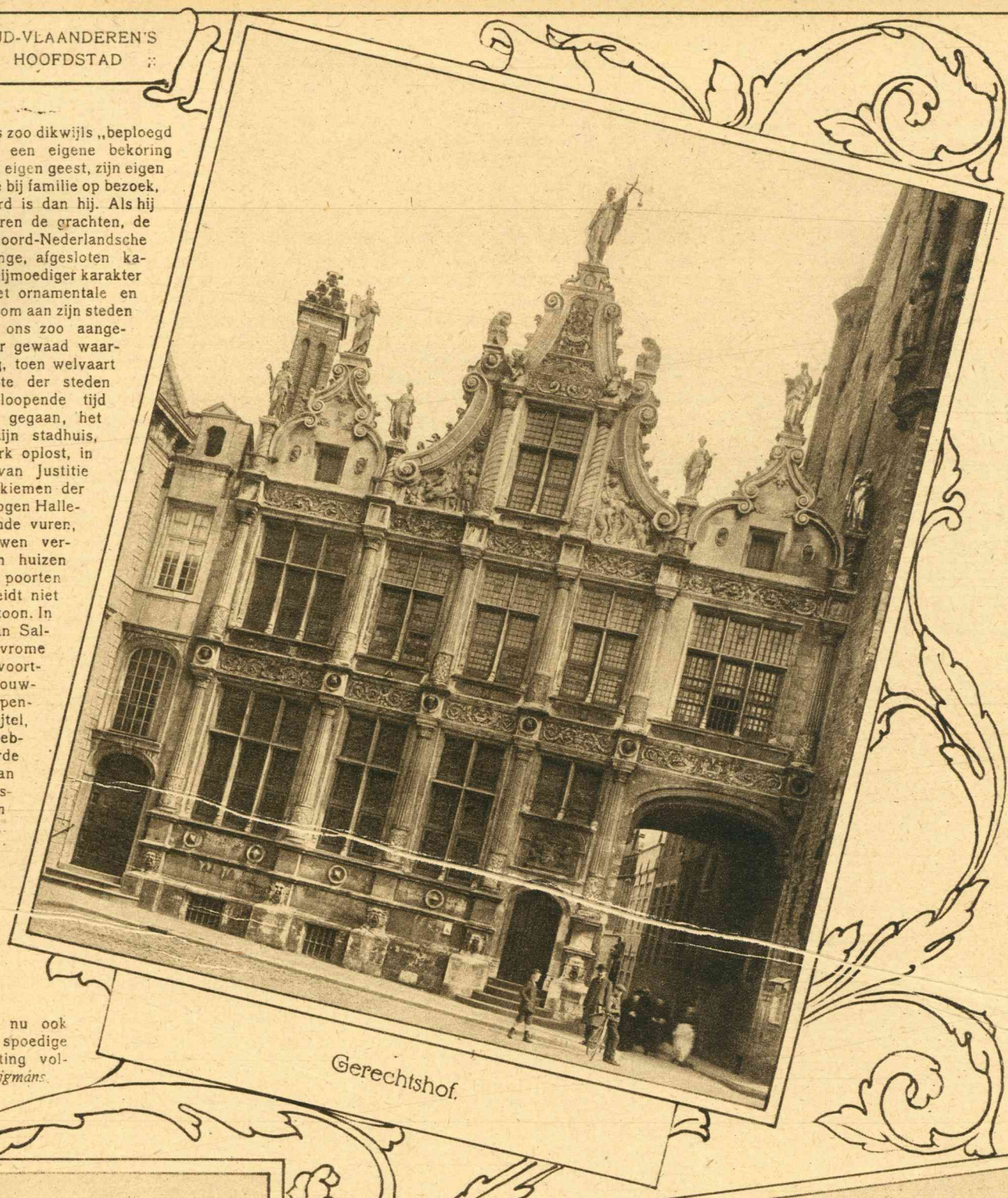

Gerechtshof.

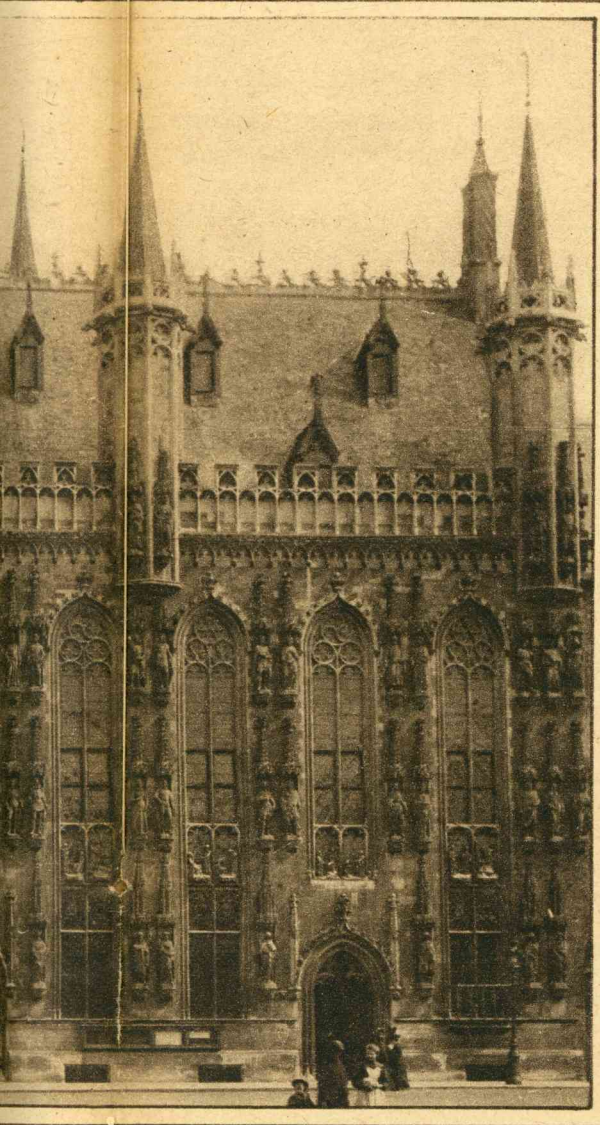

Het Stadhuis.

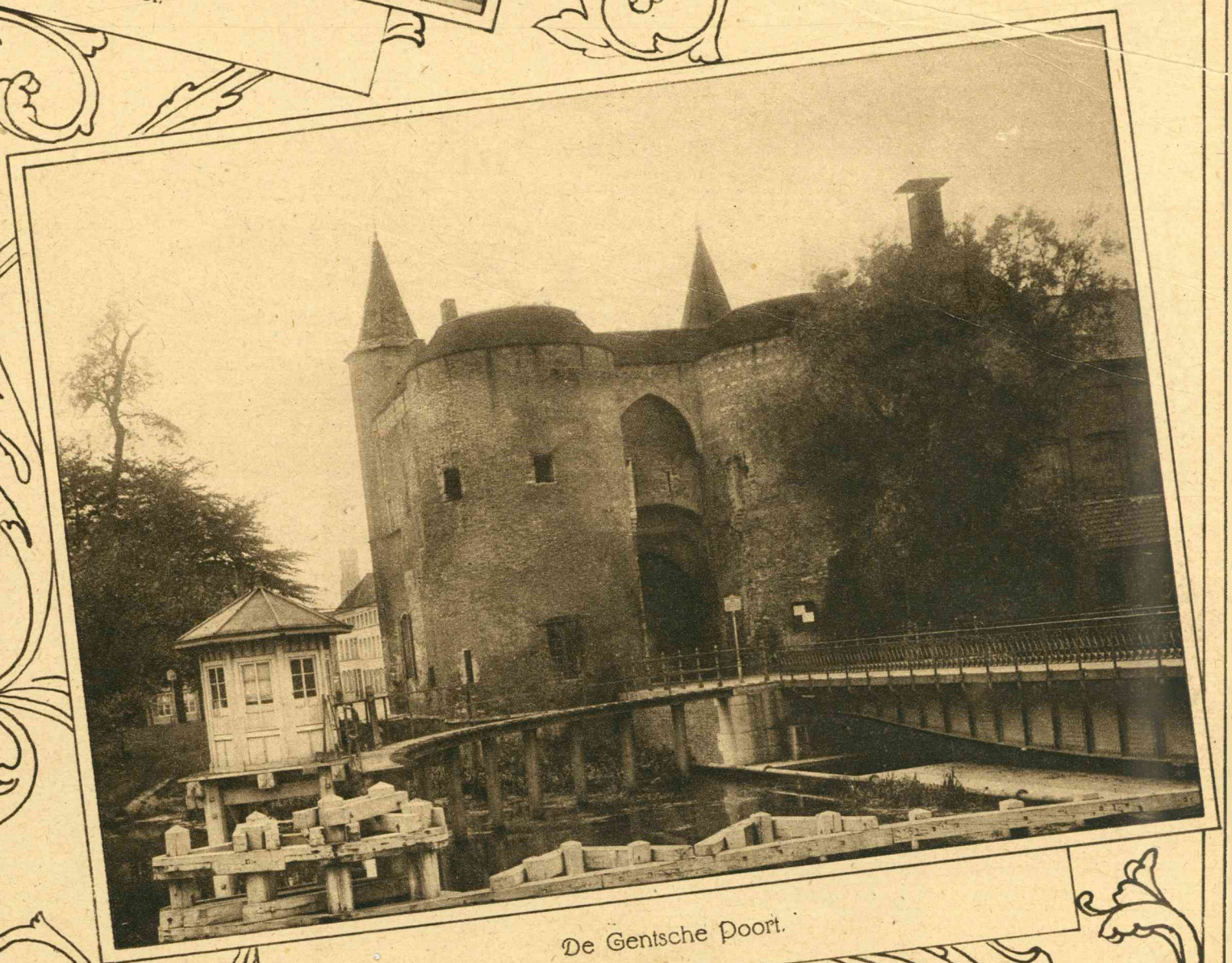

De Gentsche Poort.

had ze Gonda al geschreven, dat de oude zanger nog niet weer gezongen had en den laatsten keer had ze er bijgevoegd, dat hij misschien wel dood was; want Gonda had zelf kunnen zien, hoe bitter oud hij was.

Telkens als ze aan de stem dacht, en dat gebeurde altijd, als ze hoordé zingen, of als ze een brief of een kaart kreeg van mevrouw Syardon, kwam er iets vreemds in haar. Ze dacht dan aan de wondermooie klanken en aan den sjofelen bedelaar, die eindjes sigaar oppikte met een stok waaraan een spijker zat... het scheen haar bijzonder ongelooflijk. Maar zijzelf, Syardon en ook zijn moeder hadden hem toch herkend, hij had naar hij gezegd had, den man menigmaal op de binnenplaats gesproken en hem wat gegeven, het kon dus geen vergissing zijn.

Gonda had in langen tijd niets meer van Madame Syardon gehoord. Het was nu al bijna een jaar geleden, dat ze uit Parijs vertrokken was en aan den ouden zanger dacht ze heelemaal niet meer.

Maar op een dag kreeg ze een nummer van „Le Matin" gestuurd door Madame Syardon. Ze zocht, of er ook een stuk in was aangestreept, maar ze vond niets. Ze begreep, dat de oude dame toch een goede reden moest hebben gehad, om haar die krant toe te sturen en ze besloot die geheel door te lezen. En toen ze met kloppend hart en opwinding het artikel „Mendiant ou baryton de l'opera" las werd haar alles duidelijk. Ze las het volgende:

Durillac had ruim een jaar geleden verschil van meening gekregen over zijn honorarium met den directeur van de groote opera en toen zijn eischen niet werden ingewilligd, had hij gewed, dat hij als straatzanger tweemaal zooveel zou verdienen pêr week, als aan de opera. Hij had zich toen laten grimeeren als de oude bedelaar, die 's avonds op de groote boulevards eindjes sigaar opraapt en was zoo gaan zingen in de straten. En zijn verwachting was uitgekomen: hij had op straat meer dan viermaal zooveel verdiend als in de opera.

Toen Gonda dat gelezen had, dacht ze aan den slanken mooien Durillac met zijn gouden stem, aan den ouden bedelaar, die haar had aangezien met zoo vreemden blik, toen ze hem de vijffranc had gegeven. Weer hoorde ze in gedachte de wondere stem, en ze werd ontroerd. En ze dacht en dacht...